

Dos casos menors, però significatius

El primer: Malgrat els pronòstics-promesa de convertir el nucli antic (ara rebatejat com a centre històric) en un gran espai per a vianants, el cert és que en setze anys de govern tripartit Manresa va avançar molt poc en aquest camp. Un dels pocs passos endavant que es van fer fou convertir la plaça Major en això, una plaça, eliminant-ne els anacrònics aparcaments. La Llei del tabac i l'expansió de les terrasses arreu de la ciutat han ajudat a convertir aquella decisió en un èxit i actualment ja no fa vergonya ensenyar la plaça de l'Ajuntament (que és com en diem) als visitants de la ciutat. Tot i l'encert de treure els cotxes de la plaça, és evident que això va comportar un cert sacrifici per a alguns veïns del barri i per a determinats comerciants. Per això costa d'entendre que encara ara l'Ajuntament la utilitzi, no només per a emergències o càrrega i descàrrega, que ja estaria bé, sinó també com a aparcament habitual dels vehicles municipals, dels cotxes oficials i de les visites diverses. Mentre que als veïns se'ls diu que no poden ni aparcar ni passar-hi, per això hi ha les fotomultes, als vehicles propis de l'Ajuntament o als convidats diversos, en lloc d'enviar-los a l'aparcament de la Reforma (que per això diuen que el van fer) se'ls deixa aparcar a la plaça lliurement, cada dia.

El segon: Un dels camps en els quals més hem avançat els darrers anys, tot i que no som ni a la meitat del camí d'on hauríem d'arribar, és en el del tractament dels residus. Qualsevol empresa d'un cert volum ha d'explicar molt bé on van a parar els materials i líquids sobrants i garantir que se'n fa un tractament específic i adequat. Alhora, no es poden tenir abocadors, ni grans ni petits, en espais que no estan concretament condicionats per fer aquesta funció. Doncs bé, hi ha una empresa pública que a les seves instal·lacions manresanes incompleix sistemàticament i obertament tots aquests principis. Em refereixo a Adif, l'ens estatal que gestiona les infraestructures ferroviàries i que és la titular de l'estació de la Renfe (ja no), del Nord (tampoc) o de Manresa (n'hi ha d'altres), la del riu, en definitiva, i que acumula, a l'andana i en tot el recinte de l'estació, runa, bidons, plàstics i escombraries diverses. Un espectacle allunyat dels cànons de bellesa convencionals que donen la primera benvinguda als milers de persones que cada any arriben a la nostra ciutat amb ferrocarril.

Tots dos casos són relativament menors, però significatius d'una certa actitud arrogant de l'Administració envers el ciutadà que, lluny de reforçar-ne la credibilitat, dóna arguments a favor d'aquells que voldrien un sector públic dèbil i marginal.